

หวงรัก

บทที่ 53

“นายทองคำสารภาพแล้ว นายคณิตจะฆ่าฟ้า ส่วนตัวนายทองคำเอง คิดจะขายลูกชาย”

ฟ้าร้องบอกกับราตรีด้วยสีหน้าเคร่งขรึม เธออุ้มลูกมาหาพี่สาว ซึ่งกอดเธอแม่ลูกด้วยน้ำตาคลอตา ลูกชายหายป่วยแล้ว ใบหน้ายังซูบเซียว เนื้อตัวผ่ายผอมลง แต่กินนอนได้และซุกซนเหมือนเดิม

“นายคณิตมีปัญหาเรื่องเงิน ก็เลยยกยอกเงินจากหุ้นส่วนไปใช้ส่วนตัวหลายสิบล้านบาท แล้วยังฉ้อโกงเรื่องอื่นๆ อีกหลายเรื่อง”

หญิงสาวเล่า “คุณพี่รู้เข้า คุณคณิตก็เลยจะยกที่ดินที่เพชรบุรีให้เป็นการปิดปาก ต่อมาที่ดินนั้นเกิดราคาสูงเพราะรัฐบาลประกาศให้เป็นเขตส่งเสริมการลงทุน คุณคณิตจะขายที่ดินก็เลยขอสัญญาคืนโดยบอกว่าจะเปลี่ยนให้เป็นทรัพย์สินอื่น แต่กลับทะเลาะกันแล้วจึงใจทำให้คุณพี่เกิดอุบัติเหตุรถว่า พอฟ้ามาทวงถามเรื่องที่เขาคงกลัวว่าเรื่องจะได้ยินไปถึงบรรดาหุ้นส่วน โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านนายพล รณฤทธิ์ ซึ่งท่านเมตตาฟ้าอยู่ แล้วยกกลัวว่าจะถูกสืบสาวโยงไปถึงวันที่คุณพี่เสียชีวิตซึ่งเขาเกี่ยวข้อง ก็เลยจะหยุดเรื่องโดยการกำจัดฟ้า”

ราตรีรับฟังด้วยอารมณ์เคร่งเครียด “คนอะไร ใจร้ายจริงๆ ฆ่าคุณพี่แล้วยังจะฆ่าเมียเขาอีก”

“ไม่น่าเลยนะคะพี่ราตรี มองดูหน้าตาทำทางออกจะดี สุขภาพเรียบร้อย มีจังหวะจะโคนน่าเชื่อถือ ไม่นึกเลยว่าจะโหดร้ายเห็นแก่ตัวขนาดนั้น”

“เป็นบุญของฟ้าจริงๆ ที่รอดมาได้ เจ้าประคุณเอ๋ย” สาวใหญ่ยกมือพนมกับอก “ครั้งแรกตอนถูกลอบยิงก็รอดหวุดหวิด แค่มลลงเก็บของเท่านั้นเอง ลูกกระสุนก็วิ่งผ่านหลังไปแล้ว มาครั้งนี้ไม่รู้ว่าจะไรดลใจคุณภริให้เฉลียวใจสงสายนายคณิต ไม่อย่างนั้นปานนี้ไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไร”

“คงถูกหมกอยู่ในป่าแล้วละคะ”

ราตรีกอดร่างบางๆ ไว้อีกครั้ง

“พี่ฟังแล้วหวาดเสียวไม่หาย ไม่อยากนึกถึงเลย”

“ไม่มีอะไรต้องกังวลแล้วคะ พี่ราตรี”

“สงสัยว่าวิญญูณของคุณหญิงกับคุณพี่จะตามคุ้มครองฟ้านะ”

ฟ้าร้องกลับคิดว่าเป็นความรักความห่วงใยที่ภริมีต่อเธอต่างหากที่ตามคุ้มครองเธอและลูก และมันออกจะมหัศจรรย์และไร้เหตุผล เช่นเดียวกับเรื่องของจิตวิญญูณที่พี่สาวอ้างถึง

“ที่นี้ก็หมดเคราะห์หมดโศกเสียที ไม่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ ละ ถึงอย่างไรนายคณิตคงจะไม่กล้ามาทำอะไรฟ้าอีกแล้ว”

“เขายังหนีอยู่ ถึงทำร้ายฟ้าอีกก็ไม่ช่วยให้เขารอดได้ กลับจะยิ่งซ้ำให้หนักขึ้น”

“แล้วฟ้าจะกลับมาอยู่ที่บ้านหรือเปล่า”

เสียงตอบเป็นกังวล “คุณภริซื้อบ้านใหม่ให้ฟ้า เขาจะต้องไม่สบายใจมากถ้าฟ้ากลับไปอยู่บ้าน ยิ่งตอนนี้เขากำลังมีปัญหาฟ้าทิ้งเขาไม่ได้คะ”

“คุณภริมีปัญหาอะไร เรื่องที่รูปโป๊ของแฟนเก่าขึ้นหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์ใช่ไหม”

สีหน้าของหญิงสาวหม่นหมอง แล้วเธอก็บอกเรื่องอุบัติเหตุของอรละออ.....

บ้านน้อยของเธอกลายเป็นบ้านร้างไปเสียแล้ว ฟ้าร้องยืนมองด้วยความรู้สึกเศร้าหมองหดหู่ สนามหญ้าเล็กๆ เคยเขียวสด ไม้ดอกไม้ใบเคยเบ่งบานสวยสะพรั่งด้วยร่างกายแรงใจของผู้ชายร่างสูงใหญ่ที่เพียรปลูกที่ละต้นๆ รดน้ำพรวนดินบำรุงรักษา เธอยังจำรอยยิ้มบนใบหน้าสีเข้มที่ขึ้นเหงื่อ และในระยะเวลาต่อมาก็เพิ่มจุมพิตที่แก้มเมื่อเธอถือเครื่องดื่มเย็นตามให้กำลังใจ... บัดนี้ไม้ดอกไม้ใบที่เคยสดสวยคงเหลือแต่กิ่งก้านที่เหี่ยวเฉา พื้นดินแห้งแตกเป็นแห่งๆ บางแห่งรกรกด้วยหญ้าคาและกาฝาก ทางเดินรอบบ้านถูกคลุมด้วยใบไม้แห้ง พื้นหินที่ลานเทอเรซ ทิ้งซากโม่บายกระเบื้องที่ตกลงมาแตกกระจาย

หญิงสาวจำได้ถึงความไพเราะเมื่อครั้งมันยังถูกแขวนให้เล่นลม กนกนาโอบกอดเธอ กระซิบข้างหูอ่อนหวาน

....ไต่ยีนใหม่ เสียงนั้นเหมือนบอกฝากไปในสายลม มันเที่ยวประกาศให้โลกรู้ว่า พี่ณาทรรักฟ้า.....

ในบัดนี้ไม่มีเสียงใดๆ นอกจากเสียงลมแล้งที่พัดผ่านต้นไม้ใหญ่ กับเสียงร่ำไห้ในหัวใจของเธอ.....

ฟ้ารุ่งเปิดประตูบ้าน หน้าต่างถูกปิดไว้ทุกบานนอกจากบานที่แตกซึ่งปรากฏแผ่นไม้ตอกปิดไว้ลวกๆ หญิงสาวรู้สึกถึงความอับและอบอ้าวของอากาศ โຕะแก้อี้มีผ้าผืนใหญ่คลุมกันฝุ่น ให้ความรู้สึกอ้างว้างห่อเหี่ยว

เธอเข้าไปเปิดตู้เสื้อผ้า หยิบของที่ต้องการออกมาราวไร้หัวใจ หัวใจ อดไม่ได้ที่จะเปิดประตูห้องนอนของชายหนุ่ม ห้องสะอาด เป็นระเบียบทั้งมีกลิ่นหอมอ่อนๆ รวากับมีชีวิต ทำให้เธอแปลกใจ หรือว่าจะมีบ้างที่ชายหนุ่มแวะเวียนมาพักอาศัย

เขาจะคิดถึงเธอบ้างหรือเปล่า.....

หญิงสาวเดินวนไปรอบห้อง มือบางๆ สัมผัสโຕะแก้อี้เตี้ยตัว รวากับแสวงหาไออุ่นของคนที่ครอบครองอาศัย หรือว่ากณาท ยังไม่ได้ย้ายออกไป เขารอเธออยู่หรือเปล่า.... ฟ้ารุ่งอดรู้สึกว้าวุ่นขึ้นไม่ได้

เธอเปิดตู้เสื้อผ้า เห็นเสื้อผ้าของชายหนุ่มยังถูกแขวนหลงเหลือ เธอหยิบเสื้อตัวหนึ่งออกมากอดไว้กับอกและซบใบหน้าลงเนิ่นนาน ก่อนจะจับแขวนเข้าที่เดิม ครั้นพอหลุดมือผ่าน สิ่งที่ปรากฏแก่สายตา ทำให้หญิงสาวได้คำตอบ

เสื้อของมณฑิรา....

สร้อยทองคำถัก สอดสลัปลอยล้ำค่าสีสดหลากสีเส้นโปรด กลับมาอวดตัวเองอยู่บนลำคอของมณฑิราอีกครั้ง หญิงสาวเฉิดฉายอยู่ในชุดราตรีเรียบหรู เตรียมจะไปร่วมเฉลิมฉลองงานแต่งงานของเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัย

กณาทต้องมองمينไปทางอื่นด้วยรู้สึกบาดเจ็บใจ ถามขริ่มๆ

“ร้านเพชรนั้นคืนสร้อยให้แล้วหรือ”

“ก็ต้องคืนซิคะ คุณภริาโทรศัพท์ไปคุยด้วยโดยตรงเลย”

หญิงสาวพูดอย่างภาคภูมิใจ “สร้อยนี้เป็นของ มณแล้ว ทั้งคุณภริาทิ้งฟ้าต่างก็พร้อมใจกันยกให้”

“ทำไมเขาถึงยกให้มณ”

“เป็นของขวัญคะ พี่ณาทอย่าคิดมากเลย สองคนนั้นเป็นมหาเศรษฐี สร้อยเส้นนี้ไม่นับว่าเป็นอะไรหรอกคะ ไม่มากเกินกว่าที่เพื่อนจะให้เพื่อน แค่นี้ยังน้อยไปเสียด้วยซ้ำ คุณภริาคงตอบแทนน้ำใจที่มณ....” ที่เธอบอกทางไปบ้านพักนายทหารที่เมืองกาญจนินให้ เขาตามไปพบฟ้ารุ่ง หญิงสาวหยุดคำพูดไว้ทัน

กณาท รอให้เธอพูดต่อ สีหน้าหญิงที่เขาเคยรักมากที่สุด แสดงพิรุณให้สะกิดใจ

“มณทำอะไรให้ ภริาถึงจะต้องมาตอบแทนน้ำใจ”

“แหม... ทำอะไรให้ได้มณก็ทำในฐานะเพื่อนแค่นั้นเองคะ”

เขาได้แต่นิ่ง อ่อนใจเกินกว่าจะซักถาม ความอยากได้ใคร่มีของมณฑิราเป็นเหมือนโรคภัยที่รักษาไม่ได้ เขาเคยรู้สึกมาก่อน แต่ไม่เคยจะประจักษ์ความจริงนั้นชัดเจนเท่าที่เป็นอยู่ในระยะหลังๆ นี้

ชายหนุ่มอดคิดไม่ได้ว่า ถ้าเงินซื้อเธอได้ หากเขามีอำนาจหน้าที่การงานสูงขึ้น มณฑิราในฐานะแม่บ้านจะรับสินบนจากคนไม่สุจริตหรือไม่

มีมณฑิราเคียงข้าง ชายหนุ่มกลับไม่รู้สึกว่ามีความสุข คอยแต่จะคิดถึงผู้หญิงอีกคนหนึ่ง ซึ่งเขาได้มาโดยไม่เคยต้องใช้ความพยายามแต่อย่างใดเลย ผู้หญิงที่วิ่งมาหาเขาทุกเมื่อที่มีปัญหามาตั้งแต่ยังเป็นเด็กหญิงตัวเล็กๆ เพราะอย่างนั้นหรือเปล่า เขาจึงมิได้ใช้ความพยายามเลยที่จะรักษาเธอไว้...

แค่เพราะความหึงหวงเข้าใจผิดตื้นๆ เขาก็ปล่อยเธอหลุดลอย บัดนี้ชายหนุ่มได้แต่คิดถึง โหยหา อาลัยอาวรณ์ รอยยิ้มของฟ้ารุ่งกระจ่างอยู่แต่ในความนึกคิด ไม่อาจสัมผัสแตะต้องได้อีกแล้ว

ชายหนุ่มรู้ว่าตัวเองได้ทำพลาดครั้งใหญ่อีกครั้งหนึ่ง และฟ้ารุ่งเมื่อมีภริาอยู่เคียงข้างคงจะไม่หันกลับมาหาเขาอีก

‘....ฟ้าบอกพี่ว่าเขาไม่มีอะไรกับคุณภริา...พี่เชื่อเขานะ ณาท...’ รัตรีบอกร้อมๆ กับที่เล่าเรื่องอื่นๆ เรื่องที่ฟ้ารุ่งถูกลักพาตัวและเรื่องของอรละออ ‘....ณาทรีบหาทางปรับความเข้าใจกันเถอะ ก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไป....’

เสียงมณิธาฮัมเพลงอยู่ข้างหู บางครั้งโอบกอด ยื่นหน้าเข้ามาจุมพิต...

ปรับความเข้าใจ... เขาอยากจะทำ

แต่ว่า มันสายเกินไปเสียแล้ว.....

เขาหันไปทู่เมเทให้กับงานโดยรับอาสาปฏิบัติงานเฉพาะหน้าที่เสียงอันตราายในทันที เพื่อที่จะเรียกความภาคภูมิใจในตนเองกลับมา

“เจ็บไหมครับ บอกหมอซิ” นายแพทย์ถามเป็นระยะ ขณะทีมเข็มแหลมลงในเนื้อหนังของหญิงสาว “ตรงนี้ล่ะครับ” เขาเลื่อนตำแหน่ง คนป่วยกลับทำสีหน้าเฉยเมย “ตรงนี้ก็ไม่ได้เจ็บหรือครับ”

นายแพทย์เงยหน้าขึ้นมองภุริ สีหน้าของเขาทำให้ชายหนุ่มรู้สึกหนักอึ้ง

อรละออ ถูกย้ายออกมาจากห้องไอซียูแล้ว เนื้อตัวของเธอยังมีบาดแผล นอกจากแผลที่ตามหลังไว้ ยังมีฝ่าเท้าแผลห่อหุ้มอยู่ที่นั่นที่นี่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งส่วนศีรษะซึ่งได้รับการผ่าตัดมาแล้ว... สายน้ำเกลือห้อยร้อยเป็นทางส่งยาต่างๆ ตลอดทั้งวันทั้งคืน

ชายหนุ่มจองห้องพักพิเศษซึ่งกว้างขวางพอที่คณูษณีย์จะย้ายเข้ามาพักอยู่ดูแลลูกสาว แล้วยังมีที่ทางสำหรับเพื่อนๆ ที่แวะเวียนมาเยี่ยมอย่างเหลือเฟือ หญิงสาวแทบจะไม่ยอมพูดจากับใคร พอพูดออกมา ถ้อยคำผ่านริมฝีปากยากลำบากและไม่เป็นภาษา ทั้งคนฟังและคนพูดต่างก็เบือนหน้าไปแอบร้องไห้

“ต้องใช้เวลาร่างกายฟื้นฟูระบบประสาทอีกหน่อย ระหว่างนี้จะต้องจัดโปรแกรมกายภาพบำบัดช่วย ไม่อย่างนั้นเธอจะเดินไม่ได้”

นายแพทย์พูดตรงๆ “สำคัญที่สุดคือกำลังใจของคนป่วย ถ้าเธอท้อแท้ไม่ร่วมมือกับแพทย์ เธอจะฟื้นตัวยาก”

ชายหนุ่มก้มตัวลงไปใกล้ ถามอย่างเอาใจ

“อารมณ์ไม่ดีเรื่องอะไร ทำนางอไม่พูดไม่จา ประเดี๋ยวคุณหมอน้อยใจนะ”

หญิงสาวเมินหน้าหนี เชิดจุมูกอย่างขุ่นเคืองไม่วาย

“โกรธผมด้วยหรือ โกรธเรื่องอะไรบอกได้ไหม”

อีกฝ่ายยังไม่ขยับเขยื้อน

ชายหนุ่มเอื้อมมือไปจับแขนจะดึงให้หันมา หญิงสาวสะบัดทันทีแล้วก็ร้องไห้ออกมาเหมือนเด็ก ๆ

ชายหนุ่มได้แต่ถอยหลังทอดถอนใจ คณูษณีย์ผวาเข้าไปหาลูกสาว โอบกอดร่างที่ร่ำไห้จนเนื้อตัวสั่นสะท้านไว้พลางส่งเสียงปลอบ

“เป็นอะไรไปจ๊ะ ลูกแม่ เป็นอะไรไป โถ ขวัญเอ๊ยขวัญมา ไม่มีใครจะทำอะไรลูกสักหน่อย”

ปลอบปลางก็มองชายหนุ่มอย่างขังใจ อรละออไม่ยอมพูด ทว่าท่าทางบอกอยู่ชัดเจนว่าโกรธเคืองทั้งภุริและฟ้ารุ่ง ถ้านายแพทย์ยืนยันว่าอรละออไม่ได้เสียสติแล้วเธอมีอะไรอยู่ในใจกันแน่ เมื่ออยู่กันตามลำพัง คณูษณีย์เพียรถามลูกสาว แต่ก็ไม่เคยได้รับคำตอบ เธอมักจะไต่ยินเสียงอรละออ ร่ำไห้ในความมืดยามดึกคืน.....

ชายหนุ่มในเครื่องแบบนายทหารต้องชะงักเมื่อพามณิธาเลียวผ่านมุมตึกแล้วพบฟ้ารุ่งนั่งซิมมอยู่ตรงทางเดินใกล้ห้องพักของอรละออ หญิงสาวหันมามองเมื่อไต่ยินเสียงใสๆ ของมณิธาธาร้องเรียก “ฟ้า” ครั้งพอเห็นร่างสูงใหญ่ยืนอยู่ข้างๆ เจ้าของเสียง ก็รู้สึกเหมือนหัวใจกระตุกวาบ สีหน้ายิ่งเผือดสีลง

ในสีหน้าหม่นหมองของกณาทและฟ้ารุ่ง ดวงตาทั้งสองคู่ต่างก็สะท้อนสะท้อนเหมือนกับความในใจต่อกันอย่างมากมาย ไม่ได้พบกันระยะหนึ่งก็ต่างก็รู้สึกว่แสนจะยาวนาน ต่างก็ปรารถนาจะผวาเข้าหากัน... อยากตัดพ้อต่อว่า... อยากไต่ยินคำพูดของอีกฝ่าย แต่จะมีใครขยับกายหรือเอ่ยปากก็หาไม่

“เป็นยังไงบ้าง” มณิธาเพียงคนเดียวที่ยังยิ้มได้อย่างสดสวย เดินมานั่งข้างๆ เพื่อนโดยทำเป็นไม่สนอกสนใจกับความรักรักความหลังของใครทั้งสิ้น มณิธาคิดว่า ถึงอย่างไรฟ้ารุ่งก็เหนือกว่าตรงที่ได้ภุริไว้ แต่กระนั้นก็อดที่จะรู้สึกเสใจไม่ได้ เพราะรู้ว่าคนที่ฟ้ารุ่งรักจริงๆ คือกณาทที่เธอได้ครอบครองไว้ต่างหาก

“ดีขึ้นมากแล้ว แต่วาระบบประสาทยังไม่ค่อยดี” หญิงสาวตอบด้วยน้ำเสียงแผ่วแหบพร่า

มณฑิราหัวเราะ “มณฑิรามาถึงฟ้าต่างหาก ไม่ได้พบตั้งนาน ฟ้าชูบลงเยอะเลย”

“ฟ้าสบายดี”

“มณฑิรากับคุณภริ ถามเท่าไรก็ไม่ยอมบอกว่าเอาฟ้าไปซ่อนไว้ที่ไหน คงกลัวว่ามณฑิรามาไปต่อแยะละมัง.... แล้วทำไมมานั่งอยู่ที่นี้ ไม่เข้าไปในห้อง”

ฟ้ารุ่งหน้าสลด ไม่กล้าบอกมณฑิราว่าอรละออไม่ยอมพูดกับเธอ ซ้ำยังทำท่าทางเหมือนขุ่นเคืองนักหนา

“ออกมานั่งสูดอากาศ อยู่ในห้องรู้สึกหัวใจไม่ค่อยดี”

“อาการหนักมากหรือ”

“ไม่มาก.... อีกไม่นานก็หาย”

มณฑิราพูดว่า “คนสมัยนี้ตายยาก พวกหม้อออกจะเก่ง”

ฟ้ารุ่งมองชายหนุ่ม หากพอบพบสายตาอ่อนแรงแรงขริบบอกความอาลัยดีก็เมินหนี นึกถึงเสื้อของมณฑิราที่แขวนแทรกอยู่ในตู้เสื้อผ้าของเขาแล้วก็อดปวดหัวใจไม่ได้.... ดวงตาคมเข้มคู่นั้นยังจับนั่งอยู่ที่เธอราวกับมีคำพูดมากมาย ฟ้ารุ่งจำกัดสายตาไม่ให้มองชายหนุ่มซ้ำอีก ยิ่งเห็น... เธอก็ยิ่งรู้สึกเจ็บปวด

เสียงเธอสนั่นเครื่องอย่างสุดจะบังคับได้

“มณฑิรามาไปเยี่ยมคุณอรเถอะ ประเดี๋ยวฟ้าก็จะกลับแล้ว”

“คุณภริอยู่ในห้องหรือ”

“ใช่...” หญิงสาวพยักหน้า

“งั้นมณฑิราก็ทักทายก่อน ประเดี๋ยวค่อยคุยกันใหม่” เธอลุกขึ้นหันไปทอดแขนชายหนุ่มตึงให้เดินตามเหมือนประกาศความเป็นเจ้าของ ไม่ยอมให้โอกาสเขาได้พูดกับฟ้ารุ่ง “ไปคะ พี่ณาท”

ร่างสูงใหญ่คล้ายจะลั้งเล แต่สีหน้าท่าทางของฟ้ารุ่งก็กลับแข็งกร้าวขึ้นคล้ายไม่ต้องการพูดกับเขา... ครั้นทั้งสองเดินผ่านไป ฟ้ารุ่งก็เมินหน้าไปกรีดน้ำตาในทิศทางตรงกันข้าม คิดอยากจะวิ่งหนีหายสาบสูญไปเสียในบัดนั้น... ไม่เห็นว่าอีกฝ่ายได้หันกลับมามองด้วยสายตาหม่นหมองไม่คลาย.....

สีหน้าของคนไข้ แม้จะมีแรงนอน แต่ก็ดูดีขึ้นเมื่อกฎาเดินไปยืนข้างๆ ไม่สนใจมณฑิราที่หลังจากทักทายพอเป็นพิธีก็ถอยไปปักหลักนั่งคุยกับภริ

“เป็นอย่างไรบ้างคนเก่ง” ชายหนุ่มยิ้มพลางแตะแก้มคนป่วย “ใจสู้เหลือเกินนะ รถพังไปทั้งคัน แต่คนกลับหัวแข็งชะมัดเลย”

หญิงสาวทำสีหน้าคล้ายจะยิ้ม ผ้าพันแผลยังพันอยู่ทั้งศีรษะและเนื้อตัว เฝือกที่ตามอยู่ตลอดแนวหลังทำให้เธอขยับตัวไม่สะดวก

“ดูซิ หน้าใส ตาแป๋วแหววทีเดียว สวยกว่าคนดีๆ เสียอีก” เขาพูดเรื่อยเปื่อย “แล้วเป็นเด็กดีของคุณหม้อหรือเปล่า รักษาตัวให้หาย จะได้ลุกขึ้นมาช่นเร็วๆ.....”

เธอไม่พูดเลยสักคำ ทว่าประกายตากลับแจ่มใสกว่าเคย เธอจ้องมองเขาพูดราวกับมองเทพยดาก็ไม่ปาน ภริ อดโล่งใจไม่ได้ที่อย่างน้อยอรละออ ก็มีท่าที่ดีขึ้น แม้ว่า กณฑิราก็เป็นคนแรก นอกจากมารดา ที่หญิงสาวมีท่าทีว่ายินดีที่ได้พบ

เขาบอกมณฑิราว่าจะออกมาดูฟ้ารุ่ง หญิงสาวจึงตามมาด้วย ชายหนุ่มมองฟ้ารุ่งอย่างกังวล ได้พบกณฑิราก็ครั้งแรกหลังจากที่ห่างกันไป ไม่รู้ว่าเธอจะมีอาการอย่างไรบ้าง

ชายหญิงทั้งสองพบฟ้ารุ่งน้ำตาเอ่อ ดวงตาซ้ำมีร่องรอยว่าเพิ่งจะเช็ดน้ำตาหยกๆ

เธอหลบตาชายหนุ่ม รู้ว่าเขาคิดกังวลอะไร

ชายหนุ่มบีบมือบาง ถามอ่อนโยน

“อยากกลับไปหรือยัง”

เสียงตอบแผ่วเบาแหบแห้ง “คะ”

“อ้าว จะกลับละหรือคะ เพิ่งจะเจอกันแท้ๆ”

“ฟ้าต้องไปรับลูกชาย ผากไว้กับพี่ราตรีจะ”

“แล้วค่อยพบกันอะ คุณมณฑิ”

อาการที่ร่างสูงโอบกอดอีกฝ่ายหนึ่งเดินไปด้วยกันทำให้มณฑิรา รู้สึกร้อนรุ่มในหัวใจ อยากจะร้องถามชายหนุ่มให้หายข้องใจเหลือเกินว่า เธอต้องว่าฟ้ารุ่งที่ตรงไหน

วันเวลาผ่านไป การฟื้นฟูกลับไม่ก้าวหน้า อรละออยอมให้แพทย์และพยาบาลกระตุ้นกล้ามเนื้อทั้งด้วยเครื่องมือและมือเปล่า แต่

พอถึงเวลาที่จะต้องใช้ความพยายามด้วยตัวเองบ้าง เธอกลับดีใจไม่ยอมทั้งสิ้น

“คุณอร ยกแขนหน่อยซิคะ คนดี ลองทำดูหน่อย”

ฟ้ารุ่ง คอยแหวะเวียนมาให้กำลังใจ คนป่วยกลับทำเหมือนเธอไม่มีตัวตน สีหน้าเฉย เย็นชา มองเมินไปทางอื่น ทว่าบางครั้งก็เครียดซึ่งจนต้องถอยหนี

หญิงสาวน้ำตาลร่วง ร้องให้กับภุริอย่างอัดอั้น

“คุณอรโกรธฟ้า”

“เขาโกรธผมด้วย” ชายหนุ่มพูดอย่างหม่นใจ “แต่ปัญหาคือเขาไม่ยอมทำกายภาพ ถ้าเป็นอย่างนี้ไปเรื่อยๆ กล้ามเนื้อจะลีบแล้วจะใช้การไม่ได้ตลอดไป”

“เราจะปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ไม่ได้นะคะ”

“ผมก็ไม่รู้จะทำยังไงเหมือนกัน พยายามดีที่สุดแล้ว แต่เขาไม่ยอมรับ ผมเองก็เริ่มจะท้อใจแล้ว”

“เราจะท้อไม่ได้นะคะ คุณภุริ ถ้าเราหันหลังให้ คุณอรจะเสียอนาคตตลอดไป”

“วันๆ หนึ่งผมต้องสู้กับปัญหาต่างๆ มากมาย ถ้าต้องมาเจอฤทธิ์เดชแบบนี้ทุกวัน ผมกลัวว่าจะรับไม่ไหว”

“แต่เราแข็งแรงสมบูรณ์ ดีกว่าคุณอรตั้งเยอะ คุณอรเป็นอย่างนี้เพราะเราสองคน เราทิ้งเธอไม่ได้นะคะ”

ชายหนุ่มพูดว่า “คุณอร ยอมภักดาทอยู่คนเดียวเท่านั้น”

“ถ้าอย่างนั้นฟ้าจะไปขอร้องให้พี่ณาทช่วย”

“คุณจะไปพูดกับภักดาทหรือ คุณยังคิดจะกลับไปหาเขาหรือเปล่า”

“ไม่ค่ะ ฟ้าแค่จะไปขอร้องให้พี่ณาทช่วยคุณอรเท่านั้น”

ชายหนุ่มอดวิตกกังวลไม่ได้ ประคองใบหน้าอ่อนๆ ไว้

“สัญญากับผมอย่างหนึ่งได้ไหม... トラบไตที่ยังมีลมหายใจอย่าไปจากผม ผมทนให้คุณทิ้งไปไม่ได้”

ดวงตาของหญิงสาวสะท้อนประกายเห็นใจ

“ฉันสัญญาค่ะ トラบไตที่คุณยังไม่มีใครอื่น ฉันจะอยู่กับคุณ”

“อยู่จนกว่าจะตายจากกันไปข้างหนึ่งเลยนะ”

“ได้ซิคะ” เธอแกล้งเฝ้าว่า “แต่ถ้าฉันอายุยืน แก่ง่ายตายยาก คุณจะทนไหวหรือ”

“ผมจะไม่มีใครอื่นนอกจากคุณ ไม่เชื่อใช่ไหม งั้นก็รอคุณต่อไปซิ” ประกายตาเขามุ่งมั่น

อ้อมแขนอบอุ่นกอดเธอซบกันหนึ่ง ฟ้ารุ่งปล่อยให้เขาถอด ... และจูบ รับรู้ว่าในยามเหน็ดเหนื่อยกายใจ เธอคือที่พึ่งพิงเดียวที่ชายหนุ่มต้องการ.....

หญิงสาวลึกลับเหลือเกินเมื่อต่อโทรศัพท์ถึงภักดาท “ฟ้าหรือ..?” เสียงหัวทุ่มๆ ถามอย่างแปลกใจระคนยินดี “ฟ้าอยู่ที่ไหน”

“ฟ้าอยู่ที่บ้านพี่ราตรีคะ อยากจะคุยกับพี่ณาท”

“พี่จะไปเดี๋ยวนี้”

“ลำบากหรือเปล่าคะ” เธออดถามไม่ได้ ทำน้ำเสียงราบเรียบเป็นงานเป็นการอย่างยิ่ง “ถ้าพี่ณาทมีธุระ ฟ้ารอได้ แต่อยากจะคุยเรื่องคุณอรเท่านั้น”

ชายหนุ่มถอนใจกับน้ำเสียงที่ห่างเหิน

“พี่กำลังมา ฟ้ารออยู่แล้วกัน”

ชายหนุ่มเพิ่งถอดเครื่องแบบนายทหารออก ร่างสูงใหญ่ของอาจผิงผายที่ฟ้ารุ่งเคยภาคภูมิใจหนักหนาสวมเพียงเสื้อยืดบางๆ ที่คุ่นตาในบัดนี้เธอไม่อาจแตะต้อง แม้แต่จะมองเต็มๆ ตาก็ยังไม่กล้า

ราตรี ทักทาย ชั่วครู่แล้วก็หลบไป ปล่อยให้ฟ้ารุ่งนั่งคุยกับชายหนุ่มตามลำพัง

“ฟ้าสบายดีใช่ไหม” ชายหนุ่มถาม ปรกาศตายามจับจ้องหม่นมัวเศร้าหมอง หญิงสาวตอบว่า

“ค่ะ แล้วพี่ณาทล่ะคะ” เธอพยายามที่จะชวนคุยเพื่อสร้างบรรยากาศที่ดี “ได้ยินพี่ราตรีพูดว่าระยะนี้พี่ณาทอาสาปฏิบัติภารกิจสำคัญที่เสี่ยงภัยอันตรายจนคุณแม่กับพี่ๆ เป็นห่วง ฟ้าดีใจที่เห็นว่าพี่ณาท ยังสบายดี”

“พี่ไม่สบายหรอก แต่พูดไปฟ้าก็คงไม่เชื่อ” ชายหนุ่มพูดเศร้าๆ “พี่เสียใจที่สุด เรื่องของเราสองคน”

ฟ้ารุ่งน้ำตาร่วงพราว เธอเองก็เสียใจที่สุดเช่นกัน
 “พีณาทเชื่อเรื่องของพรหมลิขิตหรือเปล่าคะ เราไม่ใช่คู่กัน
 พีณาทเป็นของมณมาแต่ไหนแต่ไร ฟ้าเพิ่งจะรู้ว่าไม่มีประโยชน์ที่จะ
 พยายามฝืน”

“ฟ้าพูดอย่างนี้ แปลว่าทำใจตัดพีได้แล้วอย่างนั้นหรือ”

“ถึงตอนนี้ ไม่ทำใจก็ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรแล้วละค่ะ”

“เพราะว่าฟ้ามีภริ ไซ้ไหม”

หญิงสาวปาดน้ำตา

“ฟ้าเป็นห่วงคุณภริ เขารู้สึกอย่างไรกับฟ้า พีณาทยอมจะต้อง
 เต่าได้ คุณภริมีบุญคุณเกินกว่าจะทดแทน เขาช่วยชีวิตฟ้ากับลูกไว้
 ในเวลานี้เขามีปัญหา ฟ้าทำให้เขาผิดหวังไม่ได้”

“แล้วคุณอรละ”

“เมื่อถึงเวลา ฟ้ากำจัดตัวเองจากชีวิตของคุณภริและคุณอรได้”
 หญิงสาวพูดอย่างเชื่อมั่น “ฟ้าจะพาลูกไปอยู่เมืองนอกกับเขาวน
 ไม่ทรยศคุณอรแน่นอนค่ะ”

ชายหนุ่มมองอย่างไม่เชื่อหู “ฟ้าพูดจริงๆ หรือ”

“พีณาทคิดว่าฟ้าพูดไม่จริงหรือคะ พีณาทคิดว่าฟ้าพูดไม่จริง
 อยู่ตลอดเวลาไซ้ไหมคะ” เธอเปลือยต่อว่าจนได้

ชายหนุ่มถอนใจ

“ถ้าอย่างนั้น ขอให้พีรอถึงวันนั้นได้ไหม”

“วันที่ฟ้าจะไปเมืองนอกหรือคะ พีณาทจะสนใจทำไม”

“วันที่ฟ้าจะกำจัดตัวเองจากชีวิตของภริ”

“ฟ้าว่าพีณาทอย่าพูดเรื่องนี้อีกดีกว่า” น้ำเสียงเธอกร้าวขึ้น
 ด้วยแรงทิวี่ เธอปาดน้ำตาขณะที่ชายหนุ่มก็มองเธอด้วยดวงตา
 ปรกายน้ำตาเช่นกัน

“ฟ้าคงไม่เชื่อใจพีอีกแล้วไซ้ไหม”

“เราสัญญากันมาก็ครั้งแล้ว แต่ไม่เคยจะรักษาไว้ได้เลย.....”

“พีผิดเอง และไม่รู้ว่าแก้ความผิดนั้นได้อย่างไร” ชายหนุ่ม
 ถอนใจ “ฟ้ายกโทษให้พีได้ไหม....”

“ได้ค่ะ ฟ้าก็ไม่รู้ว่าจะผูกใจเจ็บไปทำไมเหมือนกัน”

“แล้วเรื่องอนาคตของเรา เรื่องที่พีจะรอฟ้า คำตอบคืออะไร
 ฟ้าบอกพีได้ไหม” เสียงถามวิงวอน

หญิงสาวอยากจะถามว่า เขาถามถึง “อนาคตของเรา” ขณะที่ยัง
 มีมณทิราเคียงข้างอยู่ได้อย่างไร หรือเขาคิดจะรอเธอโดยไม่ทิ้งผู้หญิง
 อีกคนหนึ่ง เสียงเธอเบาแต่กระด้าง

“คำตอบคือ ‘ไม่’ ค่ะ เรื่องของเราจบแล้ว ไม่มีวันจะเป็นไป
 ได้อีกแล้ว....”

กณาทถอนใจหนักหน่วงด้วยความผิดหวังหม่นหมอง ต่างนั่งอึ้ง
 ราวกับว่าไม่มีใครสามารถจะเอ่ยปากโดยไม่แสดงความอ่อนแอออกมา

“พีณาทคะ เรื่องคุณอร.....”

ชายหนุ่มถามว่า “คุณอรจะหายดีเหมือนเดิมหรือเปล่า”

“เธอต้องหายค่ะ เธอจะดีเหมือนเดิม... หากว่าพีณาทจะกรุณา
 ช่วยเธอ”

“พีจะทำอะไรได้”

“คุณอรโกรธคุณภริ โกรธฟ้า แต่ว่าเธอยังรักพีณาทอยู่...
 ถ้าเธอไม่มีกำลังใจพยายามรักษาตัวเอง สมองเธอจะพิการไปพร้อมๆ
 กับร่างกาย ไม่มีใครช่วยเธอได้แล้วนอกจากพีณาทคนเดียว”

“ฟ้าเชื่ออย่างนั้นหรือ”

“ฟ้าแน่ใจค่ะ”

“พีจะทำ” เขารับคำโดยไม่ลังเล

หญิงสาวพนมมือไหว้ “ขอบพระคุณค่ะ”

ชายหนุ่มมองใบหน้าซูบซีดด้วยสายตารันทด พูดเสียงสะท้าน
 “ถึงอย่างไร พีก็ยังเป็นพีชายที่รักและเป็นห่วงฟ้าเสมอ
 ไม่ว่าจะมามีเรื่องอะไร ฟ้าพูดกับพีได้ตลอดเวลา”

ฟ้ารุ่งหลบตา ซ่อนประกายน้ำตาที่ไม่ยอมเหือดแห้ง

นี่คงจะเป็นเรื่องสุดท้ายแล้วที่เธอจะพูดกับกณาท...

เธอตั้งใจที่จะไม่พาดตัวเข้ามาเกี่ยวข้องกับกณาทอีก ในเมื่อมัน
 จะย่ำเตือนถึงแต่ความเจ็บปวด อับอายและพ่ายแพ้ ซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่
 เธอได้รับตลอดมาจากการรักกณาท.....